

HUNTER S. THOMPSON

HELL'S ANGELS

En sällsam och skrämmande legend

HELL'S ANGELS
HUNTER S. THOMPSON

Originalalets titel: Hell's Angels – A Strange and Terrible Saga
Copyright © 1966, 1967, The Estate of Hunter S. Thompson.
Copyright renewed © 1994, 1995, The Estate of Hunter S. Thompson.
This edition published by arrangement with The Wylie Agency (UK) Ltd.
Översättning: Einar Heckscher
Omslag + grafisk form: Anders Avehall / Compañeros
Tryck: WS Bookwell, Finland 2008
Reverb[ok] 2008
ISBN: 9789185697120
www.reverb.nu

1

Kalifornien, Labor Day-helgen ... tidig morgon, med havsdimman fortfarande hängande över gatorna ... laglösa varelser på motorcyklar, utstyrda i kedjebälten, mörka solglasögon och skitiga jeans, rullar iväg från fuktiga garage, nattöppna matställen och tillfälliga nattläger i Frisco, Hollywood, Berdoo och East Oakland, på väg till Montereyhalvön norr om Big Sur ... Hotet är på gång igen, The Hell's Angels, hundrakaratsrubriken som dånande fräser fram genom motorvägens morgontrafik i hundrafemtio knutar längs mittlinjen, lågt i sadeln, inte ett leende, centimetrar från katastrofen ... som Djingis Khan på en järnhäst, en monsterkuse med glödande anus, ut genom ögat på en ölburk och upp längs benet på din dotter, ingen pardon åt någondera hållet; låta de fyrkantiga töntarna få se lite klass, bjuda dem på en skymt av kicks som de aldrig hade kunnat drömma om ... Jodå, första klassens hårdingar som gillar att ge järnet ... Little Jesus, the Gimp, Chocolate George, Buzzard, Zorro, Hambone, Clean Cut, Tiny, Terry the Tramp, Frenchy, Mouldy Marvin, Mother Miles, Dirty Ed, Chuck the Duck, Fat Freddy, Filthy Phil,

Charger Charley the Child Molester, Crazy Cross, Puff, Magoo, Animal, Scraggs och minst hundra till ... på hugget efter action, med långt hår, skägg och snusnäsdukar fladdrande i vinden, örringar, armhålor, järnkedjor, hakkors och strippade Harleys som blänker av krom medan trafiken på 101:an nervöst viker undan för att låta formationen passera som en skitig åskskräll ...

*

”De kallar sig Hell's Angels. De kommer ridande på sina motorcyklar, våldtar och härjar som plundrande kavalleri – och skryter med att ingen polismakt rår på deras kriminella mc-brödraskap.”

– True, *The Man's Magazine* (augusti 1965)

”Det är inget ont i killarna var och en för sig. En sak kan jag säga: hellre en drös Hell's Angels att handskas med än såna där medborgarrättsdemonstranter. När det gäller att ställa till det för oss är demonstranterna mycket värre.”

– Fängelsevakt, San Franciscos stadsfängelse

”En del av dom är rent djuriska. Dom skulle framstå som djur i vilket samhälle som helst. Dom här killarna är laglösa typer som borde ha fötts för hundra år sedan – då hade dom varit revolvermän.”

– Birney Jarvis, medlem i Hell's Angels som senare blev kriminalreporter på *San Francisco Chronicle*

”Vi är enprocentarna, man – den där enda procenten som inte passar in och inte bryr sig. Så kom inte till mej och snacka om dina läkarräkningar och dina trafikböter – alltså, man tar sin kvinna och sin båge och sin banjo va, och sen är det bara att dra

iväg. Vi har fajtat oss ur hundratals bråk, hållit oss vid liv med kängor och nävar. Vi är mc-busarnas kungligheter, baby.”

– Hell’s Angelsmedlem uttalar sig för eftervärlden

*

... Fälttåget var igång, laglösa typer från alla delstatens hörn kom körande i horder mot Monterey: norrut på 101 från San Bernardino och Los Angeles; söderut på 50 från Sacramento ... söderut på 17 från Oakland, Hayward och Richmond; och från Frisco på kustmotorvägen. Hell’s Angels var den hårda kärnan, mc-busarnas elit ... med den bevingade dödskallen på ryggen av sina ärmlösa jackor och med sina ”mamas” bakom sig på stora trimmade bågar. De red fram med otvättad, väl buren arrogans, trygga i sin status som det mest oborstade mc-gänget i den kristna världens historia.

Från San Francisco kom också Gypsy Jokers farande, tre dusin personer allt som allt, mc-gänget nummer två i Kalifornien och svältfödda på publicitet; fast med en enda avdelning kunde Jokers ändå känna sig förmer än folk som Presidents, Road Rats, Nightriders och Question Marks, även de från Bay Area, ett Gomorra med Sodom åttio mil söderut i Los Angeles vidsträckta därhus till gryta, hemmaplan för Satan’s Slaves, nummer tre i mc-gängens hierarki, specialister på specialbyggda bågar och aptit på kött från unghundar, brokiga pannband och möra unga blondiner med lobotomi i blick; Slaves var Los Angeles grädda, och deras kvinnor höll hårt om de läderklädda midjorna på dessa råskinn till hundätande tokskallar medan de for norrut mot sitt årliga partaj med Hell’s Angels, som även då behandlade ”LA-puttarna” med vänligt nedlåtande tolerans ... vilket inte störde Slaves, för de kunde ostraffat sätta sig på de övriga mc-klubbarna söderut – Coffin Cheaters, Iron Horsemen, Galloping Gooses,

Comancheros, Stray Satans, och i periferin diverse hemlösa element, ett förpestat patrisk, så snuskiga och tarvliga att inget av rövargängen i vare sig norr eller söder ville ha något med dem att göra, förutom i slagsmål där en extra järnkedja eller avslagen flaska kunde tänkas fälla avgörandet.

*

”Jag har gång på gång sagt att det inte finns någon utväg ur den återvändsgränd vi har hamnat i. Vore vi klarvakna skulle vi genast drabbas av fasorna som omger oss ... Vi skulle slänga våra verktyg, lämna våra jobb, strunta i våra plikter, inte betala skatt eller bry oss om några lagar, och så vidare. Skulle den man eller kvinna som blivit genomgripande väckt rimligen göra de vanvettiga saker som nu förväntas av honom eller henne i varje daglig stund?”

– Henry Miller: ur *The World of Sex* (tryckt i tusen exemplar av J.N.H., för ”vänner av Henry Miller”, 1941)

”Folk får se till att hålla sig ur vägen för oss bara. Vi buntar ihop varenda käft som kommer i vägen.”

– Medlem i Hell's Angels i samtal med polis.

*

Morgonen för fälttåget till Monterey, Labor Day 1964, vaknade Terry the Tramp naken och med ont överallt. Kvällen innan hade han blivit grundligt sparkad och spöad med järnkedjor utanför en bar i Oakland av nio Diablos, ett rivaliserande mc-gäng. ”Jag hade klippt till en av deras killar tidigare”, förklarade han, ”och det gillade dom visst inte. Jag var ute med två andra Angels, men dom drog lite före mej, och så fort dom hade gett sej iväg flög dom där sketna Diablos på mej på gatan utanför baren. Dom

mosade mej rätt ordentligt, så sen var vi ute och letade efter dom halva natten.”

Letandet ledde ingenvart, och strax innan gryningen körde Terry tillbaka till Scraggs lilla kåk i San Leandro, där han bodde med fru och två barn. Scraggs var en före detta proffsboxare som hade varit uppe mot Bobo Olson; trettiosju år gammal var han den äldste aktive bland Angels just då, med fru och två barn han också. När Terry kom ner från Sacramento den sommaren för att leta jobb i Bay Area erbjöd Scraggs honom att flytta in. De båda hustrurna kom bra överens; ungarna blev kompisar, och Terry fick arbete vid löpande bandet på General Motorsfabriken i närheten – ett bevis på att en viss öppenhet för människors olikheter ännu finns kvar på verkstadsgolvet i amerikansk arbetarrörelse, för vid första påseende ser Terry hopplöst otänkbar ut att anställa för vad det vara månne: som en korsning mellan Knallhatten och Den Vandrande Juden.

Han är 1.86 lång och väger 95 kilo, med massiva armar, hel-skägg, svart hår ner till axlarna, och ett vilt pratsamt beteende som knappast funkas som balsam för någon personalchefs själsfrid. I övrigt har han under sina tjugosju år samlat på sig en omfattande och sinister pärm i polisregistret: gripen ett otal gånger för allt från snatteri och misshandel till våldtäkt, narkotikabrott och offentlig cunnilingus – och allt detta utan att ha blivit dömd en enda gång, officiellt inte skyldig till något värre än vad vilken livligt lagd medborgare som helst kan tänkas begå i något druck- eller våldsamt ögonblick av instinktiv tanklöshet.

”Det där straffregistret är bara skitsnack”, hävdar han. ”Det mesta dom påstår där är bluff. Jag har aldrig sett mej som kriminell. Det är inget jag satsar på: jag är inte tillräckligt girig av mej. Allting jag gör kommer sej av att jag behöver göra det, helt naturligt.” Och sedan, efter en liten paus: ”Jag kanske sticker ut

näsan lite i onödan ibland, men nån förbrytare är jag inte. Fast dom kommer ändå att sätta dit mej för nåt skit, och då är det kört för Terry, då blir det kåken i flera år. Det börjar bli dags för mej att sticka iväg, österut, till New York kanske, eller Australien. Jag var faktiskt medlem i skådisfacket ett tag, bodde i Hollywood. Så vafan, jag klarar mej var som helst, även om jag är en pantad jävel.”

Någon annan lördag hade han kanske sovit till två eller tre på eftermiddagen, och sedan begett sig ut på stan igen med sådär ett dussin av bröderna för att leta reda på de där Diablos och göra mos av dem. Men Labor Dayturen är den största begivenheten i Hell's Angels almanacka: en årlig sammankomst för hela den otyglade klanen, en kompakt tredagarsfylla som nästan alltid mynnar ut i diverse vildsint obehärskat beteende och ännu en brutal chock för töntar och borgare. Ingen Angel skulle avstå från den av annan anledning än fängelsevistelse eller grav opasslighet. Labor Dayturen är mc-banditernas motsvarighet till nyårsafton: ett tillfälle till samvaro kring vindunken, till att puckla på gamla polare, till slumpartat kopulerande och allmän fullfjädrad galenskap. Beroende på vädret och på hur många fjärrsamtal som ringts veckan innan dyker vad som helst mellan tvåhundra och tusen busar upp, varav hälften på lyran redan vid ankomsten.

Klockan nio denna morgon var både Terry och Scraggs på fötter. Hämnden på Diablos fick vänta. Idag var det Labor Dayturen som gällde. Terry tände en cigarrett och tog sig en titt på alla bulor och blåmärken på sin kropp. Utan att bry sig om några underkläder drog han sedan på sig ett par medfarna jeans, tunga svarta kängor och en röd träningströja som luktade gammalt vin och mänskliga utdunstningar. Scraggs drack en öl medan hans fru kokade vatten till snabbkaffe. Barnen hade placerats hos släktingar kvällen innan. Därute gassade solen. Tvärsöver bukten hängde

... OVÄSENDET VAR SOM ETT JORDSKRED, ELLER EN ÖVERFLYGANDE FORMATION BOMBPLAN. TROTS ATT JAG KÄNDE ANGELS RÄTT VÄL VID DET HÅR LAGET KUNDE JAG INTE RIKTIGT HANTERA VAD JAG SÅG. DET VAR SOM EN BLANDNING AV DJINGIS KHANS HÄRJNINGAR, MORGAN'S RAIDERS, *VILD UNGDOM* OCH VÅLDTÄKTSARMÉN I NANKING...

Stora, tunga motorcyklar, skitig denim och en mullrande förening av annalkande våld – Hells Angels kunde lamslå hela städer med fruktan, så skrämmande var deras rykte. Hur mycket var sanning, hur mycket var myt och hur mycket var brutal verklighet?

Det fanns bara en man som kunde avslöja sanningen; HUNTER S. THOMPSON, uppkäftig outsiderskribent och Gonzojournalistikens skapare. Under ett års tid levde han mitt ibland Hell's Angels och dokumenterade sina upplevelser. *Hell's Angels – en sällsam och skrämmande legend* är en stilbildande och odiskutabel reportageklassiker.

